

OD. No. 1613.

VVV

Naam DE VRIJE PERS.

Zie ook:

Uit		In		Uit		In		Uit		In		Uit		In	
Datum	Aan	Datum	Aan	Datum	Aan	Datum	Aan	Datum	Aan	Datum	Aan	Datum	Aan	Datum	Aan
20/5-50	C	3/4													
4/5	Blaad	0/6													
7/11	cl	4/8													
10/12	52 B/4	10/1													
4/1-54	B2	28 JAN 1954													

OD. No. 1613.

VVV

Naam DE VRIJE PERS.

Zie ook:

Uit		In		Uit		In		Uit		In	
Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum
20/3/50	C	3/4									
4/5	B/D	0/6									
11/8	C/11	1/8									
10/2/55	B/4	20/									
4/1/54	B/2	JAN 1954									

DOSSIER No.: OD 1613.

NAAM: "DE VRIJE PERS"

Uit			In	Uit			In	Uit			In
Datum	Aan	Paraaf	Datum	Datum	Aan	Paraaf	Datum	Datum	Aan	Paraaf	Datum
27/3 '50	C	02433	3/4								
18/2 '52	B		1/8								
4/1 '54	B7		20/2								
			- 6 JAN 1954								

MINUTENBLAD

DOSSIER No. OD 1613.

NAAM: "DE VRIJE PERS"

1. Aangelegd op verzoek van B VIII.
ACD IV b. *hlf* 16.2.50.

2. *Gem. C.V. 1/4*
3. *overgedragen aan B.V. 2/5-6-50.*
4. *Gem. B.V. 1/6*
5. *Gem. C.V. 1/10*

Aan bodingsbepij samen te koop "De Vrije Pers"

Nrs. aad 02436, 91974, 129017 (aankoop)
per PV in oors

A.C.D.
Werkgr. Verff. *llp/sy.*

INHOUDSOPGAVE.

DOSSIER Nr: OD-1613. NAAM: "De Vrije Pers".

Volg Nr	AFZENDER	Agenda Nr	INGELEGD	
			Datum	Par.

O.D. 1613.

Biz. 19 van het OVERZICHT van Mei 1950
van anti-communistische organisaties,
acties en reacties en de particuliere
inlichtingendiensten. (O.D. 411)

OD 1613 "DE VRIJE PERS".

UITTREKSEL	
Uit	: 0/411
Ag.no.	: -
Voor	: 0/1613

Dit weekbladje is een uitgave van "Nationaal Revueil", OD 320.
De administratie wordt verzorgd door Mari A. G. Oosterman, geb.
15-8-1898 te Breda, echtgenote van Arthur E. De Ras. Zij is secre-
tarisse/penningmeesteresse van "Nationaal Revueil".
Administratie-adres: Dagerrestraat 31, zijde het woonhuis van
 mevrouw de Ras.

(53081/December 1948/OD 149: In Brussel
verschijnt een blad "De Vrije Pers",
dat wordt uitgegeven door uitgeweken
Hongaren).

===== 5-6-1950, B 3a =====

6,132

05,22

VERTROUWELIJK

26 September

05,22
27 SEP. 1950
ACD/93665

Verbinding: No.12

(oss.106/57

Den Haag

Onderwerp: "De Vrije Pers"

Hierbij worden toegezonden één exemplaar van "De Vrije Pers" No. 25 van 21 September 1950 met bijlage. (einde)

W
3

DE VRIJE PERS

„ONDERZOEK ALLE DINGEN EN BEHOUD HET GOEDE”

Versrijkt wekelijks. Abonnementsprijs f. 1.— per kwartaal

Administratie Daguerrestraat 31 Den Haag

Telef. 39.93.71 - Giro 224986, Penningm. Nationaal Reveil

Het plan Schuman.

De totstandkoming van het plan Schuman blijkt heel wat voeten in de aarde te hebben en het schijnt niet eenvoudig te zijn om wel tot overeenkomst te komen. Dat komt mede doordat de economische toestand belangrijk is gewijzigd sedert het ogenblik waarop de Fransen hun plannen ter tafel brachten. Toen dreigde een overproductie van kool en staal te zullen ontstaan. Thans kan men spreken van een tekort aan die grondstoffen als een gevolg van de herbewapening van West-Europa, waardoor men aan Duitsland heeft toegestaan om zijn staalproductie op te voeren van 11 miljoen tot 14 miljoen ton staal per jaar.

Het voornaamste doel van het plan is echter vraag en aanbod van deze belangrijke industriële grondstoffen in evenwicht te brengen op een redelijk prijsniveau. Er is dan ook overeenstemming bereikt over het tot stand brengen van een gelijke prijs voor kool, vier maanden nadat het plan door de parlementen van de aangesloten landen zal zijn geratificeerd, terwijl de staalprijs acht maanden na dat tijdstip zal worden geëgaliseerd. Verbruikers zullen geheel vrij zijn beide grondstoffen te kopen waar zij dat willen.

Volgens het plan Schuman zullen alle fabrieken en mijnen, die niet in staat blijken om hun producten tegen die vastgestelde prijs te leveren, gesubsidieerd worden teneinde de bedrijven op korte termijn door reorganisatie en modernisering van de outillage, weer op basis van de vastgestelde prijzen rendabel te maken. Mocht dit niet mogelijk blijken, dan zouden de niet-rendabele bedrijven worden geliquideerd, terwijl dan met behulp van subsidies de betrokken ondernemers in de gelegenheid zouden worden gesteld om zich op de productie van andere goederen toe te leggen.

Die subsidies zouden worden betaald uit een „caisse de peréquation”, een egalisatie-fonds, dat in ieder der aangesloten landen zou worden gesticht. In dat fonds zouden voor de helft de bedragen die nodig zijn voor de subsidies of leningen worden gestort door heffingen van wel-rendabele fabrieken en mijnen, terwijl de betrokken regering zelf een gelijk bedrag zou storten. Bovendien zou door het wegvallen van invoerrechten en quota's nog maar één grote markt overblijven, waardoor de prijs van deze zo belangrijke grondstoffen, zo laag mogelijk kon worden

den van het Iberische schiereiland als bruggenhoofd in Europa is dan in alle gevallen heel wat aantrekkelijker, ook voor de Amerikanen, dan een nieuwe invasie vanuit Engeland. Maar omgekeerd zijn de Britten huiverig om hun beste land- en luchtstrijdkrachten in te zetten, omdat zij geen onbeperkt vertrouwen hebben in de Franse weermacht, gezien het feit, dat 25 à 30 % van de Fransen communist is.

Dit wederzijdse wantrouwen kan men alleen wegnemen door het aanhalen van de politieke en economische banden. Wat echter de politieke banden betreft, zo is volgens de Engelse Economist van 19—9—'50 in Straatsburg heel duidelijk gebleken, dat in alle staten van het rompg gebied van West-Europa het vertrouwen in de nationale regeringen en de democratie diep geschokt is. Daar bestaat geen gezonde democratie meer, noch respect voor de zittende regering. Dit politieke beeld, dat de Engelse Economist schetst is niet alleen karakteristiek voor Nederland, maar ook voor Frankrijk, Italië en België. Daarentegen heeft men in Engeland en de meeste Scandinavische landen meer vertrouwen in het democratisch-parlementaire stelsel. Daardoor is in het rompg gebied van West-Europa een neiging ontstaan om te vluchten in de internationale gedachte als „Ersatz” van het verloren geloof in de eigen decadente democratische vormen, die hun wezenlijke inhoud hebben verloren. Daarom is men bereid tot het prijsgeven van een deel van de eigen soevereiniteit, iets waartoe men in Engeland en de Scandinavische landen, die nog voldoende kracht putten uit nationale bronnen, weinig voelt. De resultaten van Straatsburg zijn daardoor dan ook teleurstellend geweest. De nieuwe staatkundige vorm van een verenigd Europa is daardoor vager dan ooit te voren geworden. De meningsverschillen tussen federalisten en niet-federalisten zijn er dan ook bepaald niet kleiner op geworden. Britten en Scandinaviërs lopen niet achter ideologische theorieën aan en zoeken naar praktische oplossingen, waarbij zij zo min mogelijk van hun soevereiniteit hoeven prijs te geven. Dat is mede een van de redenen van het verzet tegen het plan Schuman. Verlies van vertrouwen en geloof in de kracht van het eigen democratische stelsel is een van de drijfveren van „Verenigd Europa”. Dit is een gevaarlijk symptoom van de doodzieke democratie van West-Europa.

Toch kan de afzijdigheid van Engeland schadelijk worden voor de militaire samenwerking in West-Europa. Dit plan beoogt de aaneensmeding van de Europese Schwerindustrie. Zou dat lukken, dan zou dit vanzelf de militaire samenwerking tengevolge hebben, daar de Schwerindustrie nu eenmaal de ruggegraat is van de defensie van ieder land. Uit de houding van Engeland tegenover het plan, moet men dan ook de conclusie trekken, dat het en economisch en militair en politiek een zo groot mogelijke bewegingsvrijheid wil bewaren. De totstandkoming van het plan Schuman zal het echter niet tegen kunnen houden.

gehouden. Een gevolg daarvan zou zijn, dat de kostprijs van alle industriële producten die vervaardigd worden door gebruik te maken van steenkool en staal, belangrijk in prijs dalen.

Intussen was van vrije concurrentie op die gemeenschappelijke, sterk vergrote markt geen sprake. Van echte vrije concurrentie met zijn ernstige sociale gevolgen, doordat de economisch sterkere bedrijven de zwakkere ondernemingen meedogenloos dood concurreren en tallozen brodeloos worden, is hierbij geen sprake. Integendeel, het plan Schuman poogt juist de zwakkeren door reorganisatie op de been te houden. Maar overigens wil het de ondernemer zo veel mogelijk armslag laten om de rentabiliteit van zijn bedrijf te bevorderen. In feite is het dus een sterk beknot stelsel van „laissez faire”, met de bedoeling de scherpe kanten daarvan af te halen. In verband met de herbewapening zal men thans ook zo soepel mogelijk moeten zijn bij het liquideren van fabrieken en mijnen, die niet levensvatbaar zijn, waardoor een rigoureuze doorvoering van liquidatie van onrendabele bedrijven niet noodzakelijk zal zijn. Groter dan ooit te voren zal overigens het verzet zijn van nationale regeringen, om mijn- en staalbedrijven te liquideren, nu men die hard nodig heeft voor zijn bewapening. Wij zelf hebben in Nederland in 1939 ondervonden hoe moeilijk het toen was wapens uit het buitenland te verkrijgen en hoe noodzakelijk het was om over een eigen wapenindustrie te beschikken. En de Engelse en Amerikaanse embargo's op wapenleveranties aan Nederland in verband met de Indonesische kwestie hebben wel bewezen hoe dom en onverstandig het is geweest van de kabinetten Schermerhoorn—Drees en Beel om ondanks de zeer sterke aandrang van de oppositie de wederopbouw van de Hembrug, de ruggegraat van de Nederlandse wapenindustrie, achterwege te laten.

De Britten willen dan ook op geen enkele wijze belemmerd worden in hun kolen- en staalindustrie, de basis-industrieën voor oorlogsmateriaal. Het is nu eenmaal een politiek-strategisch axioma, dat een land dat niet in staat is zijn eigen oorlogsmateriaal te vervaardigen, automatisch de vazal dreigt te worden van het land waarvan het voor zijn wapenleveranties afhankelijk is. Dat was de hoofdreden waarom wij na de oorlog naar de pijpen eerst van Engeland en later van Amerika hebben moeten dansen. En dat is ook de reden waarom de Britten niets van hun soevereiniteit op het gebied van hun kolen- en staalindustrie wensen af te staan en voor hun defensie belangrijke beslissingen niet in handen wensen te leggen van de „Hoge Autoriteit” (H.A.) van het plan Schuman.

Dit college zal namelijk bestaan uit 6 à 9 leden, die benoemd zullen worden door de betrokken regeringen, die echter uitsluitend als experts zullen optreden, doch die niet hun land vertegenwoordigen, maar uitsluitend de belangen van de Europese steenkool- en staalindustrie dienen voor te staan.

Voorts zal een gemeenschappelijke Assemblée worden benoemd,

bestaande uit parlementsleden van de aangesloten landen. Dit lichaam zal het onderzoek van het jaarrapport van de H.A. tot voornaamste taak hebben. Het kan de H.A. wegens wanbeleid in staat van beschuldiging stellen, maar kan niet ingrijpen ten aanzien van de beslissingen van dit lichaam. Wel kan de Assemblée natuurlijk haar inzichten omtrent het beleid van de H.A. kenbaar maken.

Om voorts aan het bezwaar van de Britten enigszins tegemoet te komen, heeft men bovendien een Raad van Ministers ingesteld, die geen algemene controle uitoefent over de H.A., maar die speciale aanbevelingen doet.

En ten slotte is er een soort Hof van Arbitrage, een rechtsinstituut, dat zorg heeft te dragen, dat geen handelingen plaats hebben in strijd met de verdragsbepalingen. Het „behoorlijk nakomen” van die bepalingen is echter sterk afhankelijk van subjectieve beoordeling. Want interpretatie van een verdrag waarbij tegenstrijdige belangen van staten en economische groepen in het geding komen, is doorgaans een netelige kwestie. Ongegrond is de vrees voor aantasting van soevereine rechten, die de Britten koesteren, dus niet, vooral niet, omdat de genationaliseerde kolenindustrie van Engeland nu niet bepaald tot de meest efficiënte van Europa behoort.

Bij de onderhandelingen over het Schuman-plan heeft men vier verschillende commissies ingesteld. De eerste commissie behandelt de algemene en politieke zaken, de tweede de commerciële en tarievenkwesties. Dit is de enige commissie die gereed is gekomen en voorstelt om alle tarieven en quota's der zes landen tegelijkertijd op te heffen in plaats van een geleidelijke afschaffing daarvan. Nog niet is beslist, of de gemeenschappelijke markt ook de Overzeese gebiedsdelen zal omvatten. De derde commissie houdt zich bezig met prijzen, productie en investering. Ten aanzien van de prijzen is men nu tot overeenstemming gekomen. Maar vooral ten opzichte van de productie staat men voor zeer moeilijke problemen. Want in beginsel staat iedere regering, uit defensie-overwegingen, afwijzend tegen inkrimping van zijn Schwerindustrie.

De vierde commissie, die het ook zij, door de dreigende agressie van Rusland, die door het gebeuren in Korea een realiteit is geworden, is de neiging tot internationale samenwerking in Europa in de laatste maand aanzienlijk toegenomen. Maar er heerst nog altijd een zeker onderling wantrouwen, dat moet worden overwonnen. Frankrijk en Duitsland eisen, dat de Amerikanen en Engelsen hun troepenmacht op het Continent versterken. Amerika zal zes en Engeland één divisie meer op het Continent stationneren. Die toezegging van Engeland is natuurlijk niet imponerend en op het vasteland staat men ietwat wantrouwend tegenover de Britten mede door hun afwijzende houding inzake het Schuman-plan. Men voelt in Frankrijk niets voor een terug trekken op Engeland en een tweede Duinkerken, als men in West-Europa verslagen is. Een terugvallen op de verdedigingslinie van de Pyreneeën en het vasthou-

Telegram afkomstig van het Nieuw-Guinea Verbond te Hollandia
gericht tot de Voorzitter van de Centrale Transmigratie
Stichting Nederlands Nieuw-Guinea.

Het Nieuw-Guinea Verbond in open vergadering bijeen gekomen op
3 en 10 September 1959 te Hollandia medeygewoond door verschei-
dene vooraanstaande Papoea-leiders;

Gehoord de algemene wens van de inwoners om een spoedig begin te
maken met de opbouw van Nederlands Nieuw-Guinea;

Overwegende dat dit eerst mogelijk zal zijn als de Status van het
Land bepaald is;

Dat Nederland bewezen heeft bij uitstek het land te zijn, in staat
om Nieuw-Guinea tot ontwikkeling te brengen en dat het de algemene
wens is van de bevolking, dat Nederland de soevereiniteit behoudt
van Nederlands Nieuw-Guinea;

Overwegende voorts dat voor tientallen duizenden Nederlanders in
Indonesie en in Nederland voor wie dat in de naaste toekomst een
levenskwestie is en zal worden;

Noodzakelijk is om zich metterwoon in Nederlands Nieuw-Guinea te
kunnen vestigen;

B E S L U I T:

de in Nederland vertoevende IRIAANSE DELEGATIE adhaesie te
betuigen met haar strijd tot behoud van Nederlands Nieuw-Guinea
voor de Papoea's onder soevereiniteit van Nederland en haar te
verzoeken deze strijd NIET op te geven voor en aler geheel
rekening zal worden gehouden met de hierboven bedoelde Volkswensen
full stop.

Hoofdbestuur v/h Nieuw-Guinea Verbond.

zinnen
niet

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12

Doss.106/56

Onderwerp: "De Vrije Pers"

21 September 1950.

22 SEP. 1950

ACDI 93397

85.22

6.132
08.12

Hierbij worden toegezonden twee exemplaren van
"De Vrije Pers" no. 22 en 24, respectievelijk van
31 Augustus en 14 September 1950. (einde)

Adam

DE VRIJE PERS

„ONDERZOEK ALLE DINGEN EN BEHOUD HET GOEDE”

Verschijnt wekelijks. Abonnementprijs f. 1.— per kwartaal.

Administratie Daguerrestraat 31 Den Haag.

Telef. 39.93.71 - Giro 224986, Penningm. Nationaal Reveil.

De gebeurtenissen te Makassar van 5 tot 8 Augustus 1950.

Uit verschillende brieven, die gegevens bevatten over de gevechten te Makassar die in Augustus plaats grepen, is het mogelijk zich een voorlopig beeld te vormen van het gebeurde. Zoals bekend werden van de 5de tot de 8ste Augustus te Makassar zware gevechten gevoerd waarbij de woonwijken van Makassar, mede door het vuur van twee korvetten, grotendeels verwoest werden. Het ingrijpen van de korvetten en de beschieting uit de lucht met vliegtuigen, maakt het op zich zelf al weinig aannemelijk te veronderstellen, dat men hier niet met een vooraf beraamde en door de Republiek uitgelokte aanval te maken zou hebben. Het zwaartepunt van de strijd om Oost-Indonesië had zich immers al lang naar de Molukken verplaatst en men had dus kunnen verwachten, dat alle beschikbare korvetten daarheen zouden zijn gedirigeerd. Men was echter bevreesd, dat de Ambonnezen te Makassar niet werkloos zouden blijven toezien, wanneer Ambon zou worden aangevallen, zodat de kans bestond, dat zij van hun kant de troepen van de Apris te Makassar zouden aanvallen. Daarom moesten de Ambonnezen te Makassar geliquideerd worden, waaraan de beide korvetten en de beschikbare vliegtuigen zouden deelnemen.

Wat moesten die korvetten anders in Makassar doen, daar alle federalisten veilig en wel achter de tralies zaten. Opvallend is ook, dat als gevechtsterrein, waarop de Apris terugtrok, voornamelijk de Europese woonwijken van de stad werden uitgekoken, die dan ook voor een zeer groot deel door geschutvuur van de korvetten en door mortiervuur van de strijdende afdelingen zijn verwoest.

De vijandelijkheden begonnen met een beschieting van het Matoe-angin-kampement door guerilla's. De majoor Rotier stelde zich hierop onmiddellijk in verbinding met het Hoofdkwartier van de Apris en hij verzocht aan de beschieting een einde te willen maken. Het commando van de Apris gaf daarop ten antwoord, dat men daar niets mede te maken had, daar de beschieting niet door de Apris maar door guerilla's geschiedde. Hier traden de bekende „onverantwoordelijke elementen” weer op, waarbij niet is na te gaan of dit doodgewone T.N.I. guerilla's waren of zogenaamde „vrije guerilla's”, dus niet-T.N.I. guerilla's.

Vast staat dus, dat het Apris-commando onwillig was, om aan

zich wanhopig aan de fictie van de Nederlands—Indonesische Unie vast.

Daarin vindt zij steun bij een deel van het bedrijfsleven in Indonesië, inzonderheid de Java-belangen, die nog altijd de hoop niet hebben opgegeven, dat alles nog wel terecht zal komen. Wel stopt men geen cent nieuw kapitaal in de Indische ondernemingen, maar financiert men die uit de winsten die worden gemaakt. Daarvan gaat ongeveer 40 % naar de Indonesische schatkist, maar dan blijft er nog 60 % over om de instandhouding van het bedrijf te financieren. Het heeft geen zin om de rest naar Europa over te maken, daar maar 1/3 van dat bedrag, als Hollandse gulden ten slotte in Nederland aankomt. Men weet echter dat als men een bedrijf sluit, de kans groot is, dat de machinale installaties uit de fabriek worden gesloopt. Derhalve is het begrijpelijk dat men al doet om het bedrijf gaande te houden en niet te sluiten. Een ander, meer persoonlijk motief om deze politiek te volgen, is echter, dat er geen reden is om de directie in Nederland te handhaven, wanneer in Indië het bedrijf gesloten wordt. Daardoor zouden de betrokken directeuren gedupeerd zijn en een deel van hun inkomen moeten derven. Dat zijn begrijpelijke redenen waarom het bedrijfsleven zich wanhopig vastklampt aan de strohalm van de Nederlands—Indonesische Unie.

Maar het einde zal toch zijn, dat de in Indië geïnvesteerde miljarden verloren zullen gaan, hetzij door het opvoeren der arbeiders-eisen, hetzij door rust- en ordeverstoringen, hetzij door overmatige belastingdruk enz., waardoor het bedrijf niet meer rendabel is.

Wil er werkelijk nog iets van het in Indonesië geïnvesteerde kapitaal terecht komen, dan is er maar één middel: Breng de Indonesische Kwestie en de schendingen van het Zelfbestemmingsrecht voor de Veiligheidsraad, Niet alleen Nederland, maar de hele wereld heeft er belang bij, dat in dit uiterst belangrijke productiegebied van grondstoffen, orde, rust en recht heerst en dat alle vreemdelingen die daar werken, in de uitoefening van hun bedrijf niet lastig worden gevallen door diefstal, moord en doodslag. Onherroepelijk zal men het in Indonesië geïnvesteerde kapitaal al een "total loss" moeten beschouwen, als men niet volledig breekt met een politiek van voortdurend toegeven om de waanidee van een Nederl.—Indonesische Unie. Die Unie dient men te vervangen door een gewoon volkenrechtelijk verdrag. Men is dan vrijer en kan krachtiger optreden tegen Indonesië als het zich niet gedraagt naar de regels, die het gewone volkenrechtelijk verkeer stelt.

De abonné's, die het abonnementsgeld per kwartaal voldoen worden beleefd verzocht **tijdig** te gireren. Na 10 October a.s. wordt aan degene, die het 4e kwartaal (October—December) 1950 nog niet voldeed, een kwitantie aangeboden, verhoogd met 15 cent inningskosten.

deze orde- en rustverstoring een einde te maken, waarvoor dit commando verantwoordelijk was, als hoogste civiele en militaire autoriteit, daar de Staat van Oorlog en Beleg was afgekondigd. Aangenomen kan worden, dat indien de beschieting werkelijk door vrije guerilla's zou zijn geschied, dit commando zou hebben ingegrepen om de orde te herstellen, daar deze laatsten ook de Apris plachten aan te vallen. Daarom moeten deze guerilla's T.N.I.-guerilla's zijn geweest, die opereerden als „onverantwoordelijke elementen”, het bekende systeem van de sultan van Djocja.

Toen de beschieting aanhield, werd het vuur beantwoord en werd de omgeving van het kampement gezuiverd. Operationeel had deze actie niet veel te betekenen. Psychologisch was zij niet bevorderlijk voor de anti-Apris-stemming onder de Ambonnezen.

Toen de Ambonnesen militairen de volgende dag op de passar, die ongeveer 50 m. van het kampement ligt, hun inkopen wilden doen, bleek dat de verkopers onder de terreur van de guerilla's weigerden, om aan de Ambonnezen levensmiddelen te verkopen. Dit lieten deze zich niet welgevallen en zij dwongen de verkopers om de gevraagde levensmiddelen tegen betaling af te staan. Een Timorese luitenant van de Apris, een ex-KNIL-officier, meende toen te moeten ingrijpen en hij begaf zich naar de wacht. Er ontstond een heftige twist, waarbij ten slotte de Apris-officier werd doodgeschoten.

Niet aan te nemen is, dat de verkopers op de passar uit eigen beweging levensmiddelen weigerden te verkopen aan hun beste klanten. De Ambonnezen zagen dan ook in het ingrijpen van de Apris-officier het bewijs, dat de guerilla's, die de verkopers terroriseerden, geen zogenaamde „vrije guerilla's”, maar TNI-guerilla's waren. Zij meenden, dat de betrokken luitenant tot taak had te controleren, of de door de TNI-guerilla's op touw gezette boycot wel behoorlijk werd uitgevoerd. Wat deed die officier anders op de passar? De spanning tussen de Ambonnezen en de Apris nam daardoor een gevaarlijk karakter aan.

Kort daarop kwam echter in het kampement het bericht binnen, dat door guerilla's op die noodlottige Zondagmorgen, Timorezen die in het Fort Rotterdam een kerkdienst hielden, onder mitrailleurvuur waren genomen. Daarbij vielen doden en gewonden, maar een deel wist te ontsnappen en kwam om hulp vragen in het Mattoangin-kampement. Deze Timorese burgers, die als arbeiders hadden gewerkt te Balikpapan, waren al in Januari 1950 in Makassar aangekomen op doorreis naar Timor. Zij hadden echter vergeefs gewacht op een bootgelegenheid en waren ondergebracht in het Fort Rotterdam, waar ook vele Ambonnesen burgers woonden. Op het bericht dat hun Christen-geloofsgenoten verraderlijk waren overvallen en nog wel bij een kerkdienst, gingen de Ambonnezen tot het offensief tegen de Apris over. Daarbij gebruikte makende van hun zware infanterie-wapens. De guerilla's trokken terug op de Europese woonwijken en de beide korvetten openden

daarop onmiddellijk het vuur op die nieuwe wijken. De Europese bewoners wisten echter voor een groot deel nog tijdig de wijk te nemen naar de Chinese kampen, waardoor maar een klein aantal Europeanen werd gedood en gewond. Overigens werden vele woningen, die door de Europeanen verlaten waren, leeg gehaald en geplunderd.

Toen de Ambonnezen tot de aanval overgingen, werd de overste Tyman in zijn woning onmiddellijk door de Apris gearresteerd en naar Maros overgebracht. Zijn woning werd volkomen leeg geroofd evenals de woning van de Commissaris van de Kroon te Makassar. Deze Commissaris werd licht mishandeld.

Laat de Nederlandse regering toe, dat haar Commissaris van de Kroon mishandeld wordt? Geen enkele staat laat zijn vertegenwoordiger zonder openbaar protest straffeloos mishandelen of vernederen. Denkt de Nederlandse regering daar anders over en meent zij een dergelijke daad maar ter wille van de Nederlands-Indonesische Unie, die een pure fictie is, te moeten accepteren? Klarheid over het standpunt der Regering is geboden.

Hoe het ook zij, deze gebeurtenis en de beschieting van de Europese woonwijk werd de Hoge Commissaris toch blijkbaar al te gek en men zond de Kortenaer naar Makassar. Vanaf het ogenblik dat dit schip ter rede van Makassar verscheen, hield de beschieting onmiddellijk op.

Zelfs het Vrouwelijke Hulpcorps werd door de guerilla's niet met rust gelaten en bij de verdediging van de mess van dit corps, sneuvelde een onderluitenant, waarvan wij de naam niet zullen vermelden, omdat er in de dagbladen tot nog toe geen melding is gemaakt van de 18 K.L. soldaten, die bij de gevechten schijnen te zijn gesneuveld. Het is mogelijk, dat een deel van deze K.L.-soldaten van inheemse landaard zijn, omdat, zoals bekend is, de Ambonnesen militairen thans ook bij het K.L. zijn ingedeeld.

Bij de gevechten zijn enige duizenden guerilla's en burgers om het leven gekomen. Het juiste aantal gedoden zal wel nimmer bekend worden. De schattingen lopen uiteen van 3000 tot 5000 gesneuvelden. Sommige straten waren bezaaid met lijken, die weldra een verpestende stank verspreidden en waarop miljoenen vliegen afkwamen, wier gegons op grote afstand van het gevechtsterrein te horen was. Ongeveer 1/3 van Makassar in hoofdzaak de Europese woonwijk ligt in puin.

Intussen ontkomt men moeilijk aan de indruk, dat de opzet van de provocatie, waardoor de gevechten zijn uitgelokt, ditmaal tweeledig is geweest. In de eerste plaats hoopte men definitief de Ambonnezen, die in Makassar in garnizoen lagen, te liquideren. Maar in de tweede plaats heeft het er alle schijn van, dat door het terugtrekken op de Europese woonwijken het ingrijpen ten doel had, een groot deel daarvan te vernielen. Men kan dan ook in het gebeurd niet anders zien dan een daad van vijandschap, die door ieder ander land als een casus belli zou worden opgevat. De Nederlandse regering denkt daar echter anders over en klampt

dat dan ook Britse en Amerikaanse divisies in groter aantal op het Continent blijven gestationeerd. Frankrijk verlangt *verdedigd* te worden en wenst niet te worden *bevrijd*, zoals in de beide laatste wereldoorlogen is gebeurd, waarbij het land aan geweldige vernielingen is blootgesteld geweest.

De afgetreden minister van oorlog Plevin meende, dat men West Europa met 50 divisies kan verdedigen tegen 150 Russische divisies, daar de sterkte van deze divisies ongeveer 60 pct. bedraagt van Europese divisies. Dit is zelfoverschatting. Om West Europa met een redelijke kans op succes tegen de 150 Russische divisies te verdedigen, zal men hier minstens 75 Europese divisies tegenover moeten stellen, waarvan 1/3 pantserdivisies.

Maar kan men die divisies in 3 jaar uit de grond stampen? En heeft men werkelijk drie jaar de tijd, voordat Rusland tot de aanval kan overgaan? Rusland zal zich thans nog laten weerhouden van een IIIde wereldoorlog, omdat het nog geen voldoende aantal atoombommen heeft, om represailles tegen Amerika en het Westen te nemen, als de Amerikanen van dit wapen gebruik mochten maken. Naar schattingen van de meest bevoegde experts, zal Rusland echter eind 1951 of begin 1952 over voldoende atoombommen beschikken om represailles te nemen. Vanaf dat moment zal de atoombom niet meer als wapen worden gebruikt, evenmin als, de op de hersens en het centrale zenuwstelsel werkende, dodelijke gifgassen van de „Nervengasbombe” waarover de Duitsers beschikten, uit vrees voor represailles, door Duitsland tijdens de laatste wereldoorlog is gebruikt.

Hoe snel men wapens voor 75 divisies, de nodige vliegtuigen, oorlogsschepen enz. zal kunnen vervaardigen hangt van de productiecapaciteit der oorlogsindustrie af, die men nog grotendeels moet opbouwen. Voor de 25 pantserdivisies heeft men 1500 lichte, 6000 middelbare en een 1900 van de zwaarste tanks nodig, voor 50 infanterie divisies tezamen 7500 tanks. Bij elkander dus ongeveer 16.000 tanks. Dat is ongeveer 2/5 van het totale aantal tanks, dat in de IIde wereldoorlog door Amerika is geproduceerd. Daar komen dan nog ongeveer 270.000 andere voertuigen, in hoofdzaak trucks, geschut, vliegtuigen, radar, radio enz. bij. Er worden op het ogenblik eindeloze conferenties gehouden over de opbouw van de defensie van de Atlantic Pact-mogendheden. Maar al dat maandenlange gepraat heeft tot nog toe geen troepen opgeleverd. Hoe kan men snel spijkers met koppen slaan? Hoe moet dat in het bijzonder in Nederland gebeuren? Daarover de volgende keer meer.

2e Jaargang No. 22

31 Augustus 1950

DE VRIJE PERS

„ONDERZOEK ALLE DINGEN EN BEHOUD HET GOEDE”

Verschijnt wekelijks. Abonnementprijs f. 1.— per kwartaal.

Administratie Daguerrestraat 31 Den Haag

Telef. 39.93.71 - Giro 224986, Penningm. Nationaal Reveil.

De toestand in Korea.

Zoals bekend is, heet Amerika in Korea voor de zaak van de UNO te vechten. Alle Amerikaanse journalisten rapporteren echter uit Korea, dat de Amerikaanse soldaten eigenlijk niet weten waarvoor zij vechten en dat de UNO hun niets zegt. Dat is schadelijk voor hun moreel. Het zou dan ook heel wat begrijpelijker voor die militairen zijn, wanneer men hen vertelde, dat Amerika in de eerste plaats voor zijn eigen veiligheid vecht en thans zeer zware voorposten gevechten levert tegen zijn communistische tegenstanders. Want in wezen wordt thans gevochten om een gebied, waarvan het bezit in een eventuele IIIde wereldoorlog van beslissende betekenis kan zijn.

De ruggegraat van alle offensieve en defensieve operaties van Rusland wordt gevormd door de industriegebieden, die in de laatste 28 jaar naar de plannen van Stalin en Ter Avesenov in Midden Siberië zijn opgebouwd. Hier ligt het uitgangspunt van alle offensieve operaties tegen Europa en eventueel ook tegen China met zijn 450 miljoen zielen en zijn onmetelijke minerale hulpbronnen, evenals tegen alle gebieden van Zuid en ZuidOost Azië. De gevaarlijkste opmarswegen voor legers, die opereren tegen dat industriële machtscentrum, het hart van Ruslands politieke en militaire macht, beginnen allen aan de kust van de Gele Zee bij de havens Tsingtau, Tsjifoe, Takoe, Tsin wang Taoe enz. en lopen dwars door Noord China en de Gobi-woestijn, naar de Siberische industriegebieden. Maar de havens van de Westkust van Korea controleren weer de toegang door de Gele Zee naar deze havens. Daarom zullen de Russen alles in het werk stellen om de Amerikanen uit Korea te verdrijven.

China vormt thans de rugdekking van Rusland in geval van operaties tegen West-Europa. Het is nu nog volkomen van Rusland afhankelijk, daar de Chinese legers voor de voorziening van wapens en munitie op Rusland aangewezen zijn. Maar als Amerika en de democraten in een IIIde wereldoorlog het onderspit zouden delven, dan is China potentieel de gevaarlijkste tegenstander van Rusland, daar veilig kan worden aangenomen, dat over dertig jaar de onmetelijke hulpbronnen van zijn zware industrie tot ontwik-

keling zullen zijn gebracht. Daarom liggen dan ook de voornaamste industriegebieden van Siberië in een halve cirkel vanaf Wladivostok tot een Taschkent-Sinkiang langs de Westrand van de Gobi woestijn, aan de wegen, die door deze woestijn naar China voeren. Moscou weet heel goed dat men vroeg of laat met China in botsing zal komen. Want de Chinees is een individualist en geen collectivist zoals de Rus en hij is bezield met een felle haat tegen iedere vreemdeling, die hem er onder tracht te houden.

Intussen staat het vast, dat tot nog toe de Noord-Koreanen de Amerikanen de baas zijn. Deze laatsten zijn dan ook numeriek in de minderheid. Zeer sterk krijgt men de indruk, dat alleen de overmacht in de lucht van de Amerikanen het hun mogelijk maakt stand te houden. Het inzetten van de luchtmacht tegen tactische doelen wordt echter bij slecht weer belemmerd en dat is mede een van de oorzaken van het heen en weer golvend karakter, dat de strijd thans draagt. Langzaam maar zeker worden de Amerikanen echter terug gedrongen op een steeds kleiner wordend bruggenhoofd. Wel verklaren zij, dat zij over enkele maanden tot een groot tegenoffensief over zullen gaan. Maar daarvoor zal men toch minstens 15 divisies in moeten zetten en het is de vraag, of het bruggenhoofd van Poesan dan niet zo klein zal zijn geworden, dat het uiterst moeilijk wordt daaruit 15 divisies tot de aanval te deployeren. Want daartoe is minstens een bruggenhoofd met een straal van ongeveer 20 mijl rondom Poesan nodig en vooral in het Zuid-Westen beginnen de Noord-Koreanen die grens bedenkelijk te naderen.

Generaal Mac Arthur denkt dit strategische tegenoffensief reeds in October in te kunnen zetten. Waarmede? Want voor zover kan worden nagegaan is er thans nog maar één divisie mariniers voor directe inzet beschikbaar. De Mariniers reserve van 120.000 man zal nog eerst helemaal moeten worden uitgerust en in divisies moeten worden georganiseerd, terwijl een herhalingsoefening van tenminste enige weken voor die nieuw opgerichte divisies noodzakelijk zal zijn. Voorts duurt de concentratie van een divisie van ongeveer 15.000 man, waarbij dan nog ongeveer 3.000 non-combattanten komen en aan materiaal o.a. 4.000 voertuigen ongeveer 10 dagen. Voor inscheep en overtocht moet men ruim drie weken rekenen, terwijl het lossen van de 80.000 ton scheepsruimte, die voor het vervoeren van de divisies nodig zijn, al spoedig een kleine week in beslag neemt. Pas in November kunnen dan ook zoveel troepen in en om Poesan geconcentreerd zijn, dat men aan een tegenoffensief kan denken.

Directe aanvulling van verliezen van elders is dan ook dringend noodzakelijk en dat is de reden, waarom de Engelsen troepen van Hongkong en Malaya beschikbaar hebben moeten stellen, die zij zelfs in de strijd tegen de communisten net zo hard nodig hebben

als Filippino's. Ook deze zullen direct een contingent van 1200 man leveren, hoewel zij deze troepen zeer slecht kunnen missen in de strijd tegen de Hukbongs, de communisten van het bevrijdingsleger, die op het Noordelijkste eiland Luzon opereren.

Dit alles is zorgwekkend. Completen divisies stampet men nu eenmaal niet uit de grond. Op papier is het Amerikaanse leger 900.000 man sterk. Maar het aantal combattanten bedraagt maar 150.000 man, georganiseerd in 10 divisies. En om die op de been te houden telt dit leger 446.000 non-combattanten, allen militairen en 304.000 burgers. Vijf jaren na de oorlog is het Amerikaanse leger volkomen verbureaucratiseerd, een euvel waartegen Churchill al tijdens de laatste oorlog zo hard heeft moeten vechten. „Besnoei de staart om de tanden te scherpen”, was zijn slagwoord.

Zo is het ook bij ons. Het Nederlandse leger telt 20 generaals, 75 kolonels, ongeveer 350 oversten en majoors en slechts enige duizenden minderen, waar nu ongeveer 4.000 man bij zullen komen, door het oproepen van de lichte 1949 II. Onder de druk van de Amerikanen is men nu bezig drie Nederlandse divisies, waarvan vermoedelijk een pantserdivisie te organiseren. Maar wapens heeft men daar nog niet voor. Die moeten uit Amerika komen.

De Atlantic Pact legers.

West-Europa zal zich onder druk van de Amerikanen, in verband met de gespannen politieke toestand in de wereld grotere offers gaan getroosten voor de defensie. Engeland zal £ 3.4 milliard voor zijn defensie uitgeven in de komende 3 jaar, dat is ongeveer een milliard pond meer dan bij handhaving van het huidige pijl van zijn defensie-begroting. Maar daartoe is het alleen bereid, wanneer Amerika een half milliard pond in de komende drie jaren voor de Engelse defensie wil bijpassen. Want de Engelse Labourregering kan zich geen zwaardere offers getroosten. Want een groot deel van de productie moet op de vervaardiging van oorlogsmateriaal worden omgeschakeld. Het gevolg daarvan zal zijn, dat de levensstandaard er belangrijk door zal dalen en inflatie en prijsstijgingen onvermijdelijk zijn.

Maar wat krijgt Engeland voor die offers? Het grootste deel van het milliard pond zal in nieuwe wapens gaan. Teneinde voorts te voorkomen, dat de legersterkte, die thans uit 184.000 vrijwilligers bestaat in 1952 tot 150.000 man zal dalen, heeft men de soldijen moeten verbeteren, teneinde de huidige sterkte te handhaven en voldoende personeel te hebben voor opleiding van recruten. Alles bij elkander zijn dat ongeveer 10 divisies waarvan een groot deel echter buiten Engeland in garnizoenen ligt. Bemoedigend is dat resultaat dus niet.

Ook Frankrijk zal in drie jaar £ 2 milliard uitgeven boven de 500 miljoen pond, die thans voor defensie zijn uitgetrokken. Daarvoor wil het zijn staand leger opvoeren tot 15 divisies. Maar het eist,

MINISTERIE VAN
BINNENLANDSE ZAKEN

's-Gravenhage, 26 Mei 1950

No.:C. 85617
Bijl.: twee
C.XI. TA.3.
Betr.: Indonesië

UITGEBOKT

VERTROUWELIJK

Met verwijzing naar Uw schrijven van 15 Mei j.l.,
no.A 1/49 Geheim, heb ik de eer U hiernevens terug aan
te bieden de daarbij aangetroffen stukken.

HET HOOFD VAN DE DIENST
Namens deze,

Jhr Mr W.J.Th.Serraris

Aan de HoogEdelGestrenge Heer Mr J.P.G.Goossen,
Bureau Kabinet van de Afd. Politie
van het Ministerie van Justitie,
Raamweg 47,
te
's-GR A V E N H A G E.

MINISTERIE VAN JUSTITIE

Afdeling POLITIE
Bureau: Kabinet
No.: A 1/49 Geheim.

15 MEI 1950

's-GRAVENHAGE.

Bericht op brief van
betreffende Indonesie.

Men wordt verzocht bij aanhef van deze brief dag-
tekening, afdeling en nummer nauwkeurig te vermelden

17 MEI 1950

4.16.1.1
09.71-01.12
ACD/ 85612

Vertrouwelijk. *ds. 22*

balans
ws

Hierbij heb ik de eer UHoogEdeleGestrenge ter kennisneming te doen toekomen een exemplaar van "De Vrije Pers" dd. 20 April 1950, alsmede de instructies van de 12e en 13e November 1949 van de Commandant van de Republikeinse troepen in Oost Java, Soengkonu, welke werden uitgegeven aan zijn onder-commandanten, naar aanleiding van hem door de Regering van de Republiek Djocja verstrekte bevelen.

De bijlagen dezes zal ik t.z.t. gaarne terugontvangen.

DE MINISTER VAN JUSTITIE,
Namens deze,
Het Hoofd van het Bureau Kabinet
van de Afdeling Politie,

Aan
het Ministerie van
Binnenlandse Zaken, Hoofd
v.d.Binnenlandse Veiligheidsdienst,
v.vaststraat 68 te 's-GRAVENHAGE.
v. Jhr.Mr. W.J.Th.Serraris.

Goossen
Mr. J.P.G.Goossen)

B

05.16

10 FEB. 1950

DIENSTGEHEIM

7 Februari 1950

ACD/79630

Verbinding: No.12

Doss.106/31

Onderwerp: Weekblad "De Vrije Pers"

Den Haag

Hierbij wordt toegezonden No.44 van het weekblad
"De Vrije Pers". (einde)

3

reiniteitsoverdracht. Heftig valt het blad de Engelsen en Amerikanen aan die Nederland in de jaren 1945/46 in de steek lieten. Vooral het optreden van de Amerikanen in de Uno tegen Nederland sedert 1947, dat gesteund werd door de Engelse Labour regering, wordt scherp gelaakt. „Zo werden de Nederlanders door „de geleerde heren van de Uno voor de Indonesisch-Communistische wolven geworpen. Hun mooie Nederl. Indië, een model van „koloniale ontwikkeling en administratie is verdwenen.“ En daarmee is de landbarrière, die eens bij Straat Malakka begon, verlegd naar de Westkust van Nieuw Guinea. Geen wonder dus dat Australië en Nieuw Zeeland zich onbehagelijk beginnen te gevoelen. Wat heeft eigenlijk de Australische Labour regering gedaan om dat te voorkomen? vraagt het blad. Zij heeft de „Wharfies“ die weigerden de Hollandse schepen te laden, hun gang laten gaan. En toen de Nederlanders in 1948 échec leden in de Uno, hield de Australische minister Dr. Eratt, die toen voorzitter van de Assemblée was, zich afzijdig.

Nu de socialisten zijn verslagen is het van des te meer betekenis, dat het blad voorstelt, „dat met alle beschikbare krachten moet worden aangedrongen om Nederl. Nieuw Guinea permanent onder controle van Nederland te houden, evenals het Nederlandse deel van Timor.“

Dat laatste is begrijpelijk. Men is in Australië de Japanse bombardementen van af de vliegvelden van Timor nog niet vergeten. Voorts stelt het blad voor, dat bij de gecoördineerde actie om Nieuw Guinea onder Nederlandse controle te houden, Australië de leiding moet nemen. **„Overgave van Nederl. Nieuw-Guinea zou een calamiteit zijn van de eerste orde voor de hele Pacific.**

Tot zover het Australische blad. Die gecoördineerde actie is stellig noodzakelijk, nu Soekarno als middel om de stervende nationalistische gevoelens op te zwepen, luidde de eis stelt dat Nieuw Guinea bij Indonesië moet komen, en Nehroe voor zijn karretje poogt te spannen. Intussen is het ongetwijfeld juist, dat buitenlandse pressie veel invloed heeft uitgeoefend op het dramatisch verloop van de Indonesische kwestie. Maar dit alles zou nimmer zijn geschied, als de P.v.d.A. met haar „Indië los van Holland“-idealen, niet tot medio 1948 op roekelore wijze in de kaart van de Angelsaksers had gespeeld. De schuld ligt in de eerste plaats bij de P.v.d.A. en niet bij het buitenland. Dat blijkt uit de triomferende radiorede van de heer van der Gocs van Naters na de soevereiniteits-overdracht.

2 Februari 1950

No. 44

DE VRIJE PERS

„ONDERZOEK ALLE DINGEN EN BEHOUD HET GOEDE“

Verschijnt wekelijks. Abonnementprijs f. 1.— per kwartaal.

Administratie Daguerrestraat 31 Den Haag

Telef. 39.93.71 - Giro 150124 t.n.v. A. E. de Ras

De actie Westerling.

Maandag 23 Januari ging Westerling plotseling tot actie over. Een deel van Bandoeng werd bezet en de aanwezige T.N.I. troepen, inclusief het hoofdkwartier, gingen aan de haal. Dat kwam, zo beweerde men van T.N.I.zijde, omdat een groot deel van de T.N.I.-troepen het garnizoen hadden verlaten en een operatie hadden ondernomen tegen de Daroelislam. Als het niet waar is, dan is het smoesje toch aardig gevonden door de T.N.I.leiding. Maar een feit is, dat grote voorraden voedsel en wapens te Tjimahi en Bandoeng door de T.N.I. werden achtergelaten en de troepen van Westerling in handen vielen, waarmee deze voorlopig weer vooruit kunnen.

Maar waarom ging Westerling zo onverwacht tot de aanval over? Men fluistert, dat hij door zijn inlichtingendienst tijdig op de hoogte was gebracht van de plannen, die het Nederlandse legerbestuur op touw had gezet om hem onschadelijk te maken. Daarom zou hij hebben besloten om eerder toe te slaan.

Bandoeng zelf is voor Westerling van weinig betekenis nu de T.N.I. het ontruimd heeft en het K.N.I.L. en de autoriteiten van Pasoendan er de orde en rust handhaven. Het bezet houden van steden kost hem maar manschappen. Het is hem in de eerste plaats te doen om de opruiming van de leiders van de T.N.I. en het breken van de gevechtskracht van het republikeinse leger. Samen met de Daroelislam is hem dat best toevertrouwd, evenals het afrekenen met de Djocjakliek, ondanks alle snorkerijen van Sukarno en de zijnen. Dat weten deze laatsten ook zeer goed, daar zij anders niet de hulp zouden hebben ingeroepen van de Nederlandse strijdmacht. Daarbij moet men niet vergeten, dat er ook uit de gelederen van de T.N.I. heel wat soldaten naar Westerling zijn gedeserteerd, vooral Soendanezen, waaruit onder andere de Siliwangi-divisie, de beste divisie van de T.N.I. is samengesteld. In de tweede plaats is het Westerling te doen om zich meester te maken van de voorraden van de T.N.I., waardoor hij zijn eigen troepen beter kan bewapenen en voeden.

En in de derde plaats stelt hij alles in het werk om een gewapende botsing met de eenheden van het K.N.I.L. te vermijden.

Minister van Maarseveen heeft intussen gedreigd met het nemen van de scherpste maatregelen. Zou dit betekenen, dat de Nederlandse regering werkelijk van plan is geweest om de Nederlandse troepen tegen Westerling in te zetten? Dan diende zij zich toch eerst de prealabele vraag te stellen of zij daartoe wel in staat was en of dit moreel wel verantwoord is. Want dat zou betekenen, dat de regering onze jongens in Indië aanzet om op elkander te gaan schieten om Djocja overeind te houden.

Ditmaal was het ook niet mogelijk om zich achter buitenlandse druk te verschuilen en te pogen om daarmee een dergelijk besluit goed te praten. Want de Unci heeft verklaard, dat zij zich niet eigener beweging in de kwestie Westerling wenst te mengen, daar dit een inwendige aangelegenheid is van een soevereine staat. Iedere poging om met buitenlandse druk en de Uno te werken, zoals b.v. de „gewone man denkt er het zijne van” in zijn praatje van Maandag 23 Januari deed, moet dan ook als misleidende propaganda van de K.R.O. worden aangemerkt, die de goedgegelovige massa in Nederland tracht te beïnvloeden. Misschien is dit niet met opzet gebeurd en was „de gewone man” niet al te best ingelicht door de Nederlandse dagbladers over het geval Westerling. In alle gevallen is van enige buitenlandse druk geen sprake geweest en dat zal in de toekomst ook wel niet het geval zijn.

Maar op grond van welke morele overweging wil de Nederlandse regering dan eigenlijk het schieten op mensen, die weigeren zich de terreur van de T.N.I. te laten welgevalleg en die eisen, dat Djocja zijn beloften niet schendt en dat de R.T.C. niet geschoffeerd wordt verdedigen? Heeft minister van Maarseveen overigens nog wel de macht een dergelijk bevel te doen uitvoeren?

Zoals bekend is, zijn de troepen van het K.L. in hoofdzaak geconcentreerd in Semarang en Oost-Java. Dat deze troepen geen al te grote genegenheid koesteren voor de T.N.I. is wel gebleken uit het relletje, dat zich te Malang in het begin van de vorige week afspeelde, waarbij een twintigtal doden en gewonden vielen.

Daarentegen liggen de K.N.I.L.-eenheden voor het grootste deel op West-Java en de Buitengewesten. Zullen deze bereid zijn om op hun makkers te schieten, die zich bij Westerling hebben aangesloten omdat zij door de T.N.I. op de „zwarte lijst” zijn geplaatst? Dat lijkt niet erg waarschijnlijk en een dergelijk bevel kon wel eens een averechtse uitwerking hebben. Westerling zal echter van zijn kant alles doen om gewapende botsingen te vermijden met het K.N.I.L. omdat dit niet in zijn belang is. Hij strijdt immers tegen de T.N.I. en niet tegen het K.N.I.L. Daardoor zou het volle odium van een dergelijke maatregel op de Regering vallen en het is de vraag of aan een dergelijk bevel nog gevolg zou worden gegeven. Want al enkele maanden bestaat er een stilzwijgende afspraak, dat de Dároelislam niet op Nederlandse

troepen meer schiet in de Preanger. Is het zo onwaarschijnlijk, dat zich iets dergelijks af zou spelen tussen de twee groepen van het K.N.I.L.?

Maar zou men dan misschien K.L.-eenheden tegen de K.N.I.L.-eenheden in kunnen zetten, die zich bij Westerling hebben aangesloten? Ook dat is een gevaarlijk experiment, omdat de sympathie van onze jongens zeker niet uitgaat naar de T.N.I., maar veeleer naar Westerling en de zijnen. Het overgrote deel heeft er bovendien schoon genoeg van, is gedesillusioneerd en wil „huis toe”. Bovendien zal de regering rekening hebben te houden met het feit, dat het inzetten van levens van Hollandse jongens om het régime van Soekarno te steunen, ook in Nederland zijn repercussies zou hebben, temeer daar zij zich ditmaal niet op een noodtoestand kan beroepen als een gevolg van buitenlandse pressie. De Uno heeft immers ook niet ingegrepen in Burma in de strijd tussen Karens en Burmezen, of bij de staatsgrepen in Syrië en zal dit ook niet in Indonesië doen. Bovendien zou een verzoek om bemiddeling een erkenning zijn van Westerling als de facto machtselement van internationale betekenis.

Intussen heeft de Nederlandse regering blijkbaar het inzicht van minister van Maarseveen niet gedeeld. Voorhands heeft zij verklaard, dat het de taak van de R.I.S. is om tegen de groep Westerling op te treden en niet van de Nederlandse troepen.

Australië en Nederlands Nieuw-Guinea.

Het tot stand komen van de soevereiniteitsoverdracht van Indonesië aan de R.I.S. mede als gevolg van de buitenlandse druk, die op de Nederlandse regering heet te zijn uitgeoefend, heeft in de Australische pers hevige beroering gewekt. Ten aanzien van Nieuw Guinea zal de Nederlandse regering zich dan ook nooit kunnen beroepen op het feit, dat overdracht van Nieuw Guinea tengevolge van buitenlandse druk onvermijdelijk was. Vooral in de Australische pers is daar een fel verzet tegen, dat zeker niet minder agressief is geworden, nu de Labour regering in Australië is gevallen.

Zo wordt in het groot gezag hebbende maandblad Pacific Islands Monthly van November 1949 er op gewezen, „dat Nieuw Guinea „thans de enige overgebleven landbarrière is tegen de groeiende „bedreiging van Aziatische agressie. Europese controle van „Nieuw Guinea is daarom de enigste waarborg voor de veiligheid „van de hele Zuid Pacific. Dit betekent niet alleen een directe „veiliging van Australië, maar ook een indirecte van alle eilanden „Oost van Nieuw Guinea tot aan Tahiti en Zuid daarvan tot aan Nieuw Zeeland. **Het overgeven van Nieuw-Guinea aan de R.I.S. zou dan ook een daad van opperste dwaasheid zijn**” volgens de schrijver van het hoofdartikel van het blad.

Zeer scherpe critiek wordt voorts uitgeoefend op de Labour regering, die haar stem niet verhief tegen de voorstellen tot souve-

pen Henry 30/12 bij afkomst

DIENSTGEHEIM

Volgno.
30 DEC. 1949
ACD/76471

24 December 1949

Verbinding: No.12

Doss.106/27

Onderwerp: Mevrouw M.A.G.DE RAS-OOSTERMAN

Datum ontvangst bericht:---

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

(K) *MF*

B

Hierbij wordt het volgende medegedeeld:

De secretaresse, tevens penningmeesteresse van "Nationaal Reveil" is genaamd:

* Mari Antonia Geertruida OOSTERMAN, geboren te Breda 15 Augustus 1896. Zij is de echtgenote van:

Arthur Emmanuel DE RAS, geboren te Maastricht 1 December 1891.

De Ras verblijft als reserve-majoor in Semarang (Ind.) en zou daar werkzaam zijn bij de gravendienst. Het gezin, bestaande uit man, vrouw en twee kinderen, behoort tot het Rooms-Katholieke kerkgenootschap.

Mevrouw De Ras is één der bestuursleden van "Nationaal Reveil", die tevens de administratie voert van "De Vrije Pers". Zij behoort tot geen enkele politieke partij, doch is een bestrijdster van de regeringspolitiek ten aanzien van het Indonesische probleem.(einde)_f

3

Grot.

B.V.D. brengt naar identiteit,
persoonlijk en antecedenten van
A. L. de Ras. genoemd in
"de brjje Yers"
(administratie Oorlogswet 31/).

kon: 106/.

Betreft: Verspreiding pamflet.

Bijl: één.

B

NK 481

Dezerzijds kan worden gemeld dat te Bilthoven, gemeente De Bilt op 9 December 1949 pamfletten werden verspreid, klaarblijkelijk afkomstig van het Comité Rijkseenheid.

In het betreffende pamflet wordt vastgesteld dat de Nederlandse Regering zich met betrekking tot het Charter der Ronde Tafel Conferentie aan woordbreuk heeft schuldig gemaakt, dat zij handelde in strijd met de "Rechten van de Mens" en dat zij de parlementaire democratie terzijde stelde. Het besluit met de eis dat er een nieuwe Democratische Regering moet komen.

Bedoeld pamflet werd te Bilthoven huis aan huis bezorgd door een drietal 18 jarige scholieren uit deze gemeente.

Een exemplaar van dit pamflet gaat als bijlage hiernevens.

De Bilt, 13 December 1949.
Volgno.

16 DEC. 1949

ACD/75694

VOLK VAN NEDERLAND!

Het staat onomstotelijk vast, dat de Nederlandse Regering in het Charter van de Ronde Tafel Conferentie

a. **Woordbreuk heeft gepleegd ten aanzien** van hetgeen in Art. 3 en 4 van de overeenkomst van Linggadjatie in verband met **het zelfbeschikkingsrecht der Indonesische volken** plechtig was toegezegd, terwijl zij daardoor tevens een van de grondbeginselen van het Uno-charter op grove wijze heeft geschonden.

b. dat zij, hoewel zij het ontstaan van gewetensconflicten bij de Nederlandse ambtenaren als een gevolg van de integrale overdracht uitdrukkelijk erkent, deze ambtenaren toch dwingt, op straffe van ernstige aantasting van hun bestaansmogelijkheden, **als levende have, goeddeels op genade en ongenade, over te doen aan de R.I.S., daarmede in strijd handelende met de „Rechten van de Mens.”**

c. dat de Nederlandse Regering nog vóór dat het charter van de R.T.C. in de Staten-Generaal in openbaar debat is behandeld, beslissende regelingen met de Republiek van Djocja treft tot het **doen bezetten van Batavia op 15 December door zes bataljons T.N.I.troepen**, die zullen worden belast met de handhaving van rust en orde.

De Nederlandse Regering heeft daarmede aan de parlementaire democratie een ongehoorde kaakslag gegeven, die feitelijk voor **jeen enkel democratisch parlement aanvaardbaar moet worden geacht** en die alleen in een totalitair geregeerde staat denkbaar is en wordt toegelaten.

**NEDERLANDERS VERZET U TEGEN DE EERLOZE
GOEDKEURING VAN HET CHARTER VAN DE R.T.C.!
VERZET U TEGEN DE VERKRACHTING VAN DE
DEMOCRATISCHE SPELREGELS EN FATSOEN !!**

Wij eisen een nieuwe democratische regering.

B. 75654
VIII. TZ.8.

twee

VERIPOUWELIJK

Pamflet tegen de Regering

Ik heb de eer Uwe Excellentie hierbij aan te bieden een copie van een pamflet, dat tegen het beleid der Regering is gericht. Dit pamflet werd aangetroffen in het mede in copie hierbij gevoegde nummer van "De Vrije Pers" van 5 December 1949, dat wekelijks te 's-Gravenhage verschijnt.

Sedert is gebleken, dat het pamflet vermoedelijk in grotere omvang verspreid is. Te Bilthoven werd het namelijk op 9 December j.l. huis aan huis bezorgd en wel door een drietal 18 jarige scholieren.

HET HOOFD VAN DE DIENST,

AP...

Z.E.de Minister President,
Z.E.de Minister van Binnenlandse Zaken,
Z.E.de Minister van Buitenlandse Zaken,
Z.E.de Minister van Justitie,
Z.E.de Minister van Overzeese Gebiedsdelen,
te 's-GRAVENHAGE.

Mr.L.Einthoven.

VOLK VAN NEDERLAND!

Het staat onomstotelijk vast, dat de Nederlandse Regering in het Charter van de Ronde Tafel Conferentie

a. **Woordbreuk heeft gepleegd ten aanzien** van hetgeen in Art. 3 en 4 van de overeenkomst van Linggadjatje in verband met **het zelfbeschikkingsrecht der Indonesische volken** plechtig was toegezegd, terwijl zij daardoor tevens een van de grondbeginselen van het Uno-charter op grove wijze heeft geschonden.

b. dat zij, hoewel zij het ontstaan van gewetensconflicten bij de Nederlandse ambtenaren als een gevolg van de integrale overdracht uitdrukkelijk erkent, deze ambtenaren toch dwingt, op straffe van ernstige aantasting van hun bestaansmogelijkheden, **als levende have, goeddeels op genade en ongenade, over te doen aan de R.I.S., daarmede in strijd handelende met de „Rechten van de Mens.”**

c. dat de Nederlandse Regering nog vóór dat het charter van de R.T.C. in de Staten-Generaal in openbaar debat is behandeld, beslissende regelingen met de Republiek van Djocja treft tot het **doen bezetten van Batavia op 15 December door zes bataljons T.N.I.troepen**, die zullen worden belast met de handhaving van rust en orde.

De Nederlandse Regering heeft daarmede aan de parlementaire democratie een ongehoorde kaakslag gegeven, die feitelijk voor **yeen enkel democratisch parlement aanvaardbaar moet worden geacht** en die alleen in een totalitair geregeerde staat denkbaar is en wordt toegelaten.

**NEDERLANDERS VERZET U TEGEN DE EERLOZE
GOEDKEURING VAN HET CHARTER VAN DE R.T.C.!
VERZET U TEGEN DE VERKRACHTING VAN DE
DEMOCRATISCHE SPELREGELS EN FATSOEN!!**

Wij eisen een nieuwe democratische regering.

Ⓚ 74

DIENSTGEHEIM

Volgno.

15 DEC. 1949

ACD/JSB/4

Verbinding: No.12

13 December 1949

Doss.106/28

Onderwerp: Weekblad "De Vrije Pers"

Hierbij wordt toegezonden één exemplaar van het
weekblad "De Vrije Pers". (einde)

3

's-Gravenhage, 8 December 1949.

Aan de Leden van de Ministerraad en de Staten Generaal.

Ondergetekende moge U hierbij een afschrift doen toekomen van een op heden ontvangen telegram van de Afdeling Bandoeng van de Groter Nederland Actie, luidende

Veiligheidstoestand Bandoeng gelijk op Japanse inval destijds. Mensen op straat openlijk gemolesteerd. Dreigbrieven aan loyale burgers, zowel Europeanen als Indonesiers. Wij verzoeken Nederlandse Regering onmiddellijk schepen zenden voor afvoer Europeanen en Indonesiers die weg willen. Indien mogelijk gereedmaking op korten termijn van veiligheidszones voor Europeanen in afwachting afvoer naar Nederland.

Ondergetekende dringt met de meeste kracht en een beroep doende op Uwe morele verantwoordelijkheid voor de levens van talloze Nederlanders en loyale Indonesiers aan op maatregelen op korten termijn tot evacuatie van Europeanen, Indonesiers en Chinezen, die weg willen.

Wij verzoeken dringend deze groepen onder te brengen in de rayons van de haven steden bedoeld in Art. 6 van p. 68 van de „Resultaten van de R.T.C.“ (Uitgave Secr.-Generaal R.T.C.) waar de Nederlandse troepen moeten worden geconcentreerd. Aan deze Nederlandse troepen ware opdracht te geven voor leven veiligheid van deze burgers zorg te dragen, zo nodig door gewapend ingrijpen.

DE VOORZITTER VAN DE GROTER NEDERLAND ACTIE
IN NEDERLAND

(Dr W. FEUILLETAU DE BRUYN)
Kwikstaartlaan 9, Den Haag.

